

Prezenta lucrare conține _____ pagini

SIMULARE**EVALUAREA NAȚIONALĂ PENTRU
ABSOLVENȚII CLASEI a VIII-a****Anul școlar 2022 – 2023****Limba și literatura română**

Numele:.....

Inițiala prenumelui tatălui:

Prenumele:.....

Școala de proveniență:

Centrul de examen:

Localitatea:

Județul:

Nume și prenume asistent	Semnătura

A	COMISIA DE EVALUARE	NOTA (CIFRE ȘI LITERE)	NUMELE ȘI PRENUMELE PROFESORULUI	SEMNĂTURA
	EVALUATOR I			
	EVALUATOR II			
	EVALUATOR III			
	EVALUATOR IV			
	NOTA FINALĂ			

B	COMISIA DE EVALUARE	NOTA (CIFRE ȘI LITERE)	NUMELE ȘI PRENUMELE PROFESORULUI	SEMNĂTURA
	EVALUATOR I			
	EVALUATOR II			
	EVALUATOR III			
	EVALUATOR IV			
	NOTA FINALĂ			

C	COMISIA DE EVALUARE	NOTA (CIFRE ȘI LITERE)	NUMELE ȘI PRENUMELE PROFESORULUI	SEMNĂTURA
	EVALUATOR I			
	EVALUATOR II			
	EVALUATOR III			
	EVALUATOR IV			
	NOTA FINALĂ			

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- Se acordă zece puncte din oficiu.
- Timpul de lucru efectiv este de două ore.

SUBIECTUL I**(70 de puncte)**

Citește fiecare dintre textele de mai jos pentru a putea răspunde la cerințele formulate.

Textul 1

Toată ziua ne urmăream prin șanțurile labirintice de canalizare. Coboram acolo prin locuri anume, pășind pe țevi smolite și peste robinete uriașe, apoi ne intra în nări și în sânge mireasma aceea de pământ, de râme și larve, de smoală și chit proaspăt. Parcă ne înnebunea, înarmați cu pistoale cu apă, mascați cu cartoane creponate de la depozitul de mobilă, pe care le coloram acasă făcându-le cât mai înspăimântătoare, cu colți rânjiți, ochi holbați și nări umflate, ne fugăream prin canalele întortocheate, văzând deasupra doar o fâșie de cer, care se întuneca pe măsură ce timpul trecea. Când, dând colțul, nimeream nas în nas cu un dușman, răcneam și tăbăram unul pe altul, zdrelindu-ne și rupându-ne maieurile tetra sau bluzele cu imprimeuri. Nu știu cine a inventat jocul căruia îi ziceam *Vrăjitoaca* și pe care l-am jucat ani de zile fără să ne saturăm, ba, prin clasa a opta, îl mai jucam încă. Era o combinație de jocuri mai blânde: *Hoții și gardiștii*, *Uliul și porumbeii* și *Gardiană zece-zece*. La început era doar o vrăjitoacă, pe care o alegeam prin numărare. Era singura care purta mască și avea pe deasupra și un băț cojit în mână. Număra cu fața la perete și apoi se repezea prin șanțuri în căutarea victimelor. Puteai să ieși din șanț, dar nu aveai voie să te adăpostești în scările blocurilor sau să sari gardul în curtea morii. Vrăjitoaca ne vâna prin gropile urât mirositoare și, când reușea să-l atingă pe vreunul cu bățul, scotea un răcnet teribil. Victima trebuia să rămână ca paralizată. Vrăjitoaca îl târa de mână până la cuib, unde îi căra în cap un număr convenit de „castane” și, astfel botezat, cel prins devenea și el vrăjitoacă, își lua o mască și urmărirea continua. Pe înserate, când deasupra turnurilor uriașe ale morii, pe cerul încă albastru, sticleau primele stele, rămânea de obicei un singur supraviețuitor, hăituit de o hoardă de vrăjitoace care scoteau urlete sinistre. Locatarii așteptau cu groază momentul ăsta, aruncau după noi, de la balcoane, cu cartofi sau morcovi, femeile de serviciu ieșeau cu mătura, dar degeaba. Vrăjitoacele nu se potoleau până nu capturau și ultima victimă, un copilaș care, văzând că se îngroașă gluma, se speria de-a binelea. Noaptea era înspăimântător să dai ochii cu o vrăjitoacă mascată, darmită cu un cârd întreg. Ultimul prins era cărat în scara cea mai apropiată, unde ceilalți se strâmbau la el și se prefăceau că vor să-l înghită, până veneau mamele indignate și ne luau acasă.

Când nu aveam chef de Vrăjitoaca și nici să ștergem cu talpa subțiată a tenișilor căsuțele albastre, pomii galbeni și mamele verzi pe care fetele le desenau pe asfalt, doar ca să le auzim urlând și fugind acasă, ne strângeam în gașcă și, așezați pe niște bucăți de bordură încă nearanjate în linie, începeam să povestim tot felul de lucruri sau să jucăm Fazanul pe filme; îmi amintesc cum a povestit Țaganu o escapadă de-a lui în curtea morii. Povestea așa de serios încât aproape că ajunseserăm să-l credem. Când jucam Fazan pe filme se știau dinainte filmele de la fiecare literă.

(Mircea Cărtărescu, *Mendebilul*)

Textul 2

În comparație cu aglomerările sinistre și sufocante de blocuri din București care se numesc Militari, Pantelimon sau Berceni, mereu mi s-a părut că Gheorgheni, cartierul bunicilor mei de la Cluj, seamănă cu o stațiune. Acolo, spațiul „clasic”, cunoscut mai ales de către copiii generației mele drept „spatele blocului” și care însemna, de regulă, o bucată de asfalt, o ghenă, o parcare, aleea lipsită de vegetație care ducea spre un alt bloc, căpăta cu totul alte dimensiuni. „Spatele blocului” se prelungea de cele mai multe ori cu un parc cu leagăne, copaci și bănci umbrite pe care își pierdeau vremea bunicile noastre, sporovăind și tricotând, apoi cu grădinile de zarzavaturi ale locatarilor și chiar cu petice generoase de iarbă unde fetițele își întindeau păturile și își dezbrăcau și îmbrăcau păpușile. Îmi amintesc și de alte mici întâmplări din acel spațiu de joacă mai mult decât ofertant – „Țările”, „Melcul”, „Rațele și vânătorii”, „Mâța”, „Statuile”, olimpiadele de gimnastică, atunci când leagănele dezafectate și „bărilor” se transformau în „aparate” precum sărituri și paralele.

Îmi petreceam aproape integral vacanța de vară la Cluj, în acel paradis al „ieșitului afară”. De obicei, în „spatele blocului” bunicilor mei erau între 20 și 30 de copii, români și unguri, cu vârste cuprinse între 6 și 14 ani. Treizeci de copii ai vecinilor care îmi erau prieteni, deși nu mergeam la școală împreună și nu ne întâlneam decât vara. O mică armată. Cei mai mulți dintre ei îi întrebau pe buncii mei încă de la începutul lui iunie: „Când vine Adina?”. Nu ne sunam, nu aveam mobile, desigur, ne întâlneam pur și simplu „jos”, la ore prestabilite. Uneori, ieșeam pe balcon ca să văd „cine e afară” și, dacă îmi plăcea compania, coboram, dacă nu, nu. Cei de „jos” își întrerupeau jocul și ridicau capetele spre mine. „Nu vii afară?” este una dintre întrebările care mi-au marcat copilăria. Mă simțeam tristă și, într-un fel, pedepsită, dacă se întâmpla, rareori, de altfel, ca „afară” să nu fie nimeni. Aveam senzația că toți copiii din lume au dispărut și că n-am mai rămas decât eu, un copil singur și stingher, printre oamenii mari. „Afară” aveam ritualuri. Bunica Corinuței, de la parter, ne dădea mereu căni mari pline cu apă, indispensabile după jocurile ce presupuneau alergări (...). În timpul jocului făceam pauze dese, ca să dăm o raită până la complexul Hermes, de peste drum, de unde veneam cu o înghețată stupidă, împachetată într-un pachet „de unt”, care ne curgea pe degete, înainte să apucăm să o mâncăm. Spre seară, mamele și bunicile își intrau din nou în roluri, ca să ne cheme acasă. Zeci de strigăte și rugăminți insistente se auzeau de pe la ferestre și balcoane, dar răspunsul era, invariabil: „Mai stau numai cinci minute!”.

Nu e niciun fel de nostalgie aici (sau, dacă e, încerc să o ascund), este o ilustrare a unui mod de a-ți petrece copilăria care astăzi nu mai există. Am fost de curând la Cluj, Gheorgheniul e neschimbat, la fel de cochec, ca o stațiune. Am trecut prin toate parcurile și părculețele copilăriei mele. Au copaci, bănci, iarbă din belșug, leagăne noi, colorate, la care noi, care așteptam câte o lună „să se repare hinta”, nici nu visam. Totuși, le lipsește ceva esențial și, în primul moment, nu mi-am dat seama ce. Era prea multă liniște peste tot, așa că mi-a picat fisa: nu au copii! Situația e identică și în parcurile din „spatele blocului”, în București. Sunt doar copiii foarte mici, care nu au căpătat încă o personalitate și independență, și care se joacă supravegheați de bunici sau de bone, pentru că „programul” lor zilnic trebuie să includă și ore de plimbare, de „ieșit afară”. Unde au dispărut însă acei copii între 6 și 14 ani care se întâlneau și se jucau afară din proprie inițiativă? E simplu. Nu au dispărut, sunt acasă.

(Adina Popescu, **Unde-au dispărut copiii de afară?** Publicat în **Dilema Veche** nr. 644 din 23-29 iunie 2016)

A.

1. Notează, din textul 1, două jocuri pe care obișnuiau să le joace copiii.

2 puncte

2. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect, valorificând informațiile din textul 1.

2 puncte

Copiii se ascundeau:

- a) în scările blocurilor.
- b) în curtea morii.
- c) în șanțurile de canalizare.
- d) în turnurile morii.

Răspunsul corect :

3. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect, valorificând informațiile din textul 2.

2 puncte

Cartierul în care locuiau bunicii autoarei se numește:

- a) Militari.
- b) Gheorgheni.
- c) Berceni.
- d) Hermes.

Răspunsul corect:

4. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect, valorificând informațiile din textul 2.

2 puncte

Când făceau pauze de joc, fetele:

- a) mergeau să mănânce acasă.
- b) își cumpărau unt de la complexul Hermes.
- c) se odihneau.
- d) mâncau înghețată.

Răspunsul corect:

5. Notează „X” în dreptul fiecărui enunț pentru a stabili dacă este adevărat sau fals, bazându-te pe informațiile din cele două texte.

6 puncte

Textul 1

Enunțul	Adevărat	Fals
Copiii se așezau pe bucăți de bordură și spuneau povești.		
Copiii au jucat Vrăjitoaca până au ajuns în clasa a opta.		
Ultimul capturat de vrăjitoare era premiat.		

Textul 2

Enunțul	Adevărat	Fals
În copilărie, autoarea își petrecea aproape integral vacanța de vară la Cluj.		
Parcurile copilăriei autoarei au rămas neschimbate.		
Copiii între 6 și 14 ani, care se jucau afară, acum stau acasă.		

B.

1. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect.

2 puncte

Conțin triftong ambele cuvinte din seria:

- a) prefăceau, veneau.
- b) copiii, întâlneau.
- c) ei, auzeau.
- d) generației, știau.

Răspunsul corect:

2. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect.

2 puncte

Seria care conține doar cuvinte formate prin derivare este:

- a) copilaș, șanțuri.
- b) înspăimântătoare, căsuțele.
- c) nearanjate, jocului.
- d) copilăria, păturile.

Răspunsul corect:

3. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect.

2 puncte

Sensul cuvântului subliniat în secvența: „Pe înserate, când deasupra turnurilor uriașe ale morii, pe cerul încă albastru, sticleau primele stele ” este:

- a) fixau.
- b) străluceau.
- c) păreau de sticlă.
- d) aținteau.

Răspunsul corect:

4. Scrie în casetă litera corespunzătoare răspunsului corect.

2 puncte

Există o relație de polisemie între cuvintele subliniate în secvențele din seria:

- a) „acei copii între 6 și 14 ani ”; Multe copii au fost distribuite elevilor.
- b) „cu colți rânjiți, ochi holbați și nări umflate”; „dând colțul, nimeream nas în nas cu un dușman ”.
- c) „Nu ne sunam, nu aveam mobile ”; Cântecul îmi sună foarte cunoscut.
- d) „scotea un răcnet teribil ”; „scoteau urlete sinistre ”.

Răspunsul corect:

5. Selectează, din fragmentul următor, trei verbe aflate la timpuri diferite ale modului indicativ, pe care le vei preciza: „[...]a povestit Țaganu o escapadă de-a lui în curtea morii. Povestea așa de serios încât aproape că ajunseserăm să-l credem. ” **6 puncte**

Verbul selectat	Timpul verbului selectat

6. Alcătuieste un enunț asertiv, în care substantivul comun „copii” să îndeplinească funcția sintactică de nume predicativ (1) și un enunț imperativ în care adverbul „acasă” să aibă funcția sintactică de atribut (2). **6 puncte**

(1)

(2)

7. Transcrie propozițiile din fraza următoare, precizând felul acestora și raportul sintactic dintre ele: „răcneam și tăbăram unul pe altul, zdrelindu-ne și rupându-ne maieurile tetra sau bluzele cu imprimeuri.” **6 puncte**

8. Enunțurile următoare reprezintă mesajul trimis de un tânăr pe o rețea socială. Rescrie-le corectând greșelile de orice natură. **6 puncte**

Mi-ar place să nu fi atât de fascinat de jocurile pe calculator. Stiu că vremurile sau schimbat, că prieteni sunt mai mult virtuali. Mai știu că părinții noștrii ne crează toate condițiile ca să avem la dispoziție dispozitivele necesare pentru jocuri.
